

1.

Apám azt mesélte, születésem előtt azzal kereste a kenyerét, hogy szigonnyal legyekre vadászott. Meg is mutatta a szigonyt, és egy széttrancsírozott legyet.

– Azért hagytam abba, mert nehéz munka volt, és nagyon rosszul fizetett – magyarázta, és visszatette a munkaeszközét egy lakkozott bőröndbe. – Most garázsokat nyitogatok, ez sok munkával jár, de ragyogóan lehet keresni vele.

Amikor iskolába kerültem, és rögtön az elején be kellett mutatkoznunk, nem minden büszkeség nélkül említettem meg apám mesterségeit, de kedvesen megpirongattak és alaposan kigúnyoltak érte.

– Az igazság is rosszul fizet, ha olyan mulatságosnak bizonyul, mint a hazugság – siránkoztam.

Ám apám igazából jogász volt.

– A jognak köszönhetjük, hogy nem halunk éhen – kuncogott a pipáját tömködve.

Apám nem bíró volt, vagy képviselő, jegyző vagy ügyvéd, semmi efféle nem volt. Szenátor barátjának köszönhette a munkáját. Miután a szenátor beavatta

az új törvényhozói rendelkezésekbe, apám másik foglalkozásba kezdett, amit minden részletében a szenátor dolgozott ki. Új szabványok, új mesterség. Így lett apámból „garázsnyitogató”. Hogy az országnak biztonságos és egészséges autóparkja legyen, a szenátor minden autó számára kötelező technikai ellenőrzést írt elő. Így aztán az ócska tragacsok, limuzinok, haszongépjárművek, régi csotrogányok és egyéb járművek tulajdonosainak orvosi vizsgálatra kellett vinniük az autójukat, hogy elkerülhetők legyenek a balesetek. Gazdag, szegény, mindenki kénytelen volt alávetni magát a vizsgálatnak. És mivel a vizsgálat kötelező volt, apám sokat, nagyon sokat kért érte. Kiszámlázta az odaautat és a visszaautat, a vizsgálatot és az ellenőrzést, és kirobbanó kacagásából következően ez így nagyon is jól működött.

– Életeket mentek, életeket mentek! – nevetgélt apám, a banki kimutatásokat nézegetve.

Akkoriban az életmentéssel jó sokat lehetett keresni. Miután rengeteg garázst megnyitott, apám mindet eladta a konkurenciának, nagy megkönnyebbülésére anyámnak, aki nem nagyon szerette, hogy apám életeket ment, mert ez nagyon sok munkával járt, és szinte soha nem láttuk őt.

– Sokáig dolgozom, hogy korán befejezhessem – magyarázta apám, de ezt nem igazán értettem.

Gyakran előfordult, hogy nem értettem, amit beszél. Az évek során aztán kicsit jobban megértettem, de akkor sem teljesen. És jó volt ez így.

Ő azt állította, hogy így született, de nagyon hamar rájöttem, hogy az a hamuval telt, felpuffadt szélű kis horpadás a felső ajka jobb sarkában, amitől az egyébként szép mosolya kissé ferde volt, veszett pipázási szenvedélyének következménye. A hajviseletével: a közepén lévő választékkal és a kétoldalt hullámzó fürtökkel arra a porosz lovassági tisztre hasonlított, aki az előszobában lógó képen volt látható. A porosz katonatisztet és apámat leszámítva senkit nem ismertem, aki így viselte volna a haját. Mélyen ülő, mégis enyhén kidülledő kék szeme miatt apámnak nagyon érdekes volt a pillantása. Elmélyült és mulatságos. A garázsos idők végén mindig boldognak láttam, egyébként gyakran mondogatta is:

– Én egy boldog félkegyelmű vagyok!

Erre anyám mindig így felelt:

– Ha maga mondja, Georges, mi elhisszük, el bizony!

Apám állandóan dudorászott, hamisan. Néha fütyörészett is, szintén hamisan, de elviselhető volt, mint minden, amit jókedvében tesz valaki. Nagyon szép történeteket mesélt, és azon ritka alkalmakkor, amikor nem volt nálunk vendégség, bejött hozzám, hogy elaltasson. Magas, szikár testét colstokként összehajtogatta az ágyamon, és egyetlen szemforgatással, egy erdővel, egy őzzel, egy kobolddal, egy korporsóval teljesen el is űzte az álmomat. Az esti mese végén általában nevetve ugráltam az ágyon, vagy rettegve lapultam a függöny mögött.

– Ezek állva alvós mesék – jelentette ki apám, mielőtt kiment a szobából.

És ezt is el lehetett hinni, ha ő mondta. Vasárnap délutánonként, hogy jóvátegy egész heti kicsapongásait, izomerősítő gyakorlatokat végzett. Beállt félmeztelenül, pipával a szájában a nagy, aranycirádás tükör elé, amelynek egy fenséges masni trónolt a tetején, és jazz-zenére parányi súlyzókat emelgetett. Ezt úgy hívta, „gym-tonik”, mert időnként leállt, jó nagyot húzott a gin-tonikjából, majd közölte anyámmal:

– Maga is megpróbálkozhatna a sportolással, Marguerite, biztosíthatom, igazán mulatságos, és sokkal jobban érzi magát utána az ember!

Mire anyám, aki kidugott nyelvvel, fél szemmel hunyorogva épp az olajbogyót próbálta kihalászni a martinijából egy parányi napernyővel, így felelt:

– Maga pedig igazán megpróbálkozhatna a narancslével, Georges, biztosíthatom, hogy utána sokkal kevésbé találná mulatságosnak a sportolást! És legyen olyan kedves, ne hívjon többé Marguerite-nek, válasszon nekem másik keresztnévet, különben rögtön bőgni kezdek, mint egy üsző!